

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΜΥΣΣΕ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον άρθρο για την παθολογική κατάσταση του ποιητού τῶν «Νυκτῶν» τοῦ Γάλλου ἱατροῦ Βικτόρ Πωσέ)

μέγας ποιητής τοῦ ρωμαντισμοῦ Ἀλφρέδος Μυσσέ πέθανε στίς 2 Μαΐου 1857 σέ ἡλικία σαρανταῖς ἐξή περιπυ ἑτῶν ἀπό μιὰ πάθησι τῆς ἀορτῆς, ἀπό τὴν ὁποία ὑπέφερε πρὸ δεκαπέντε χρόνων.

Μὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ σχεδὸν πού ἦρθε στὸν κόσμον, ἦταν πάντα πολὺ λεπτῆς ὑγείας, ἦταν ἕνας ὀργανισμὸς νοσηρὸς.

«Εἶνε ἀδύνατον — γράφει κάποιος σχετικῶς ὁ Κάρολος Μωρεάις — νὰ μιλήσῃ κανεὶς γιὰ τὸ Μυσσέ, χωρὶς νὰ κάνει λόγο γιὰ ἕνα εἶδος τρέλλας πού τὸν κατείχε ἀπὸ τὰ πρὸ τριπερῶν του χρόνια. Εἶχε γεννηθῆ ἀνήσυχος, ἔβλεπε ὀπτασίαι καὶ ὑπέκειτο συχνὰ σὲ κρίσεις ἐπιληψίας. Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν δὲ ὅλα αὐτὰ, σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων, ἔγινε ἀλκοολικὸς καὶ ὁμολογοῦσε ὁ ἴδιος ὅτι ἡ ἐρεθισμένη φαντασία του καὶ τ' ἀρρωστα νευρα του ἀποτελοῦσαν τὸ καλύτερο μέρος τῆς γοητείας του καὶ ὅλη τὴν ἰδιοφυΐα.»

* * *

Ὁ Μυσσέ γεννήθηκε στὸ 1810. Ἀπὸ νήπιο σχεδὸν ἀκόμα, μπορούσε μὲ χαριτωμένες κινήσεις καὶ μὲ χαρακτηριστικὰ λογάκια, νὰ ἐκφράζῃ τὰ αἰσθηματά του, τὴ λύπη του καὶ τὴ χαρὰ του. Μὰ ἀπὸ τὴν ἴδια ἐποχὴ κιόλας, ἄρχισε νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ ταχυπαλμία καὶ δύσπνοια.

Ἐπίσης ἀπὸ παιδάκι ἀκόμη, πρωτοαἰσθάνθηκε τὸν ἔρωτα. Σὲ ἡλικία τεσσάρων χρόνων, βλέποντας μιὰ ἐξαδέλφη του, ἔνοιωσε γι' αὐτὴν ἕνα κεραυνοβόλο χισθημα.

«Τὸ ὄνομά της — ἔλεγε ἀργότερα — χαράχτηκε ἀπὸ τότε μέσα στὴν καρδιά μου μὲ ἕνα σουγιά.»

Σὲ ἡλικία δὲ δεκαοχτῶ χρόνων — ὅπως γράφει ὁ Σαιντ - Μπέβ — «Εἶχε τὰ ρουθούνια του φουσκωμένα ἀπὸ τὴν πνοὴ τῆς ἐπιθυμίας». Τὸν φλόγιζε ὁ πόθος ν' ἀπολαύσῃ τὸν ἔρωτα καὶ νὰ χαρῆ τὴ ζωὴ, ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο.

Ὅλα τὰ πάθη τῆς νεότητος, ὁ ἔρωτας, ἡ ποίησις κ' ἡ ἀσωτεία ἐξεδηλώθησαν σ' αὐτὸν μὲ μιὰ ἀσυγκράτητη καὶ θλιθερὴ ὀρμὴ. Δὲν ἦταν ὁ κύριος τῶν παθῶν του. Ὅπως λέει ὁ ἴδιος «τὰ πάθη του ἐξ ὀύσαν μέσα του καὶ τ' ἀόρατα χέρια τους τὸν ἀσπρωχναν πρὸς τὸ ἄγνωστο».

Τὸ νευρικό του σύστημα ἦταν πραγματικὸς δέκτης ἐξωτερικῶν κυμάτων καὶ ἡ εὐαισθησία του ἀφάνταστη.

Μιὰ μέρα, ὁ Μυσσέ περνοῦσε μαζὺ μὲ δυὸ φίλους του ἀπὸ κάποια λεωφόρο τοῦ Παρισιοῦ, ὅταν ἔξαφνα τοὺς εἶπε:

— Δὲν ἀκοῦτε;

— Τί; τὸν ρώτησαν ἐκεῖνοι.

— Ἀκούω μιὰ φωνὴ πού μοῦ λέει: «Δολοφονήθηκα στὴ γωνιά τῆς ὁδοῦ Σαμπαναί...»

Οἱ τρεῖς φίλοι, ἀπὸ περιέργεια, πῆγαν ὡς τὴ γωνιά τῆς ὁδοῦ Σαμπαναί κι' ἐκεῖ ἀπόμειναν κατάπληκτοι. Εἶδαν μερικοὺς ἀστυφύλακας νὰ μεταφέρουν ἕνα δυστυχισμένο παλληκάρι πού μόλις πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχε δολοφονηθῆ στὴ γωνιά ἐκεῖνη.

Σημειωτέον σχετικῶς ὅτι οὔτε ὁ Μυσσέ, οὔτε οἱ φίλοι του ἤξεραν τὸν νεκρὸ.

Ὅσοι ἀναφέρουν τὸ γεγονὸς αὐτό, ἀναρωτιοῦνται μήπως ὁ Μυσσέ ἦταν προικισμένος μὲ μιὰ ἔκτη, ἀγνωστὴ αἴσθησι;

Στὸ σπίτι του, ὁ Μυσσέ «δὲν ἦταν ποτὲ μόνος». Ἡ κάμαρή του ἦταν γεμάτη σκιές. Ὅχι μόνο νεκροί, μὰ καὶ ζωντανοί, ἀπόντες, ὠρθωνόντουσαν μπροστά του σὰν φαντάσματα.

«Βλέπω ὀπτασίαι — γράφει κάποιος ὁ ἴδιος — καὶ ἀκούω φωνές. Καὶ δὲν ἀμφισβῆλω καθόλου γι' αὐτό, γιατί ὅλες μου ἡ αἰσθήσεις μοῦ τὸ βεβαιώνουν.»

Μὰ δὲν ἦσαν αὐτὰ μόνο. Στις μεγάλες κρίσεις τῆς ζωῆς του, ὁ ποιητὴς ἔβλεπε τὸ ἴδιο τὸ φάντασμα τοῦ ἑαυτοῦ του.

Μιὰ μέρα, μέσα στὸ δάσος τοῦ Φονταινεμπλώ, εἶδε νὰ περναῖ μισοκρυφῶς τοῦ ἕνα ἀνθρώπου πού ἔτρεχε χλωμός, ἀναμαλλισμένος, μὲ τὰ ροῦχα του ξεσκισμένα.

«Πέρασε μπροστά μου — γράφει ὁ Μυσσέ — ρίχνοντάς μου ἕνα βλέμμα φριχτὸ καὶ κἀνοντάς μου μιὰ ἀπαίσιμα γκριμάτσα μίσους καὶ περιφρονήσεως. Τότε φοβήθηκα καὶ ἔπεσα μπρούμυτα κάτω, γιατί στὸν ἀνθρώπου αὐτὸν ἀναγνώρισα τὸν... ἑαυτὸν μου !:

* * *

Σὲ ἡλικία δέκα χρόνων, ὁ Μυσσέ αὐτοῦ πνωτιζόταν, κυττάζοντας τὰ μάτια ἑνὸς πορτραίτου πού κρεμόταν στὸν τοῖχο τῆς κάμαρῆς του. Ἐπεφτε τότε γονατιστὸς στὸ κρεββάτι του κι' ἔμενε ὠρες ὀλόκληρες ἔτσι, κἀνοντας χίλια ὄνειρα καὶ κυριευμένος ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη ἔκστασι.

Μιὰ μέρα, σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων περιέπεσε σὲ κατάστασι «ὑπνώσεως» κυττάζοντας μιὰ εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ! Τοῦ φάνηκε σὰν νὰ ζωντάνευε ὁ Χριστὸς καὶ νάβγαινε ἀπὸ τὴν εἰκόνα. Ἐπειτα εἶδε τὸ Χριστὸ νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ νὰ τοῦ δίνει τὸ χέρι του...

Εἶνε εὐκόλο τώρα νὰ φανταστῆ κανεὶς σὲ ποιά κατάστασι ἐκνευρισμοῦ καὶ ἐξαντλήσεως ἄφηναν ἡ σκηνές αὐτές τὸν ποιητὴ...

Ὅταν ἔγραφε ὁ Μυσσέ, ἐπεδίωκε πάντοτε τὴ συγκίνησι.

«Ὅ,τι ἔγραφε, τὸ αἰσθάνθηκε πραγματικά. Καὶ ὅταν — λέει ὁ ἴδιος — γράφοντας ἕνα στίχο, νοιώθω κάποιο γνώριμὸ μου χτύπημα στὴν καρδιά μου, εἶμαι τότε βέβαιος, ὅτι ὁ στίχος αὐτὸς εἶνε ἀριστος.»

Στὸν ἔρωτα, ἔσπρωχνε τὸν ἐρεθισμό ὡς τὸ ὑπέρτατο σημεῖο του, καὶ τὸ πάθος τὸν κυρίευε ὀλόκληρο μὲ μιὰ ἀδυσώπητη δύναμι. Ἡ ἀλληλογραφία του μὲ τὴ Γεωργία Σάνδη δείχνει ποιὲς καταστροφές τοῦ ἔκανε ὁ παράφορος ἔρωτας πρὸς αὐτὴν.

Σπρωγμένος ἀπὸ τὴ νοσηρὴ του προδιάθεσι, ὁ Μυσσέ, γοητευόταν μὲ τὴν ἀνάγνωσι ρωμαντικῶν διηγήσεων πού ἔγραφαν γιὰ τίς ἡδονές καὶ τίς καταπληκτικὲς ὀπτασίαι πού προκαλοῦν τὸ χάσις καὶ τὸ ὄπισ. Τοῦ ἄρεσε ἐπίσης νὰ πηγαίνει τὴ νύχτα στὰ νεκροταφεῖα καὶ σὲ ἄλλα μέρη, ὅπου ἐμφανίζονται φαντάσματα. Μὰ τοῦ ἄρεσε ἀκόμα νὰ ἀντλή τοὺς ἐρεθισμοὺς του καὶ τὰ ὄνειρά του, πίνοντας ἀλκοὸλ.

«Οἱ ἀχνοὶ τοῦ κρασιοῦ — γράφει στὴν «Ἐξομολόγησί» του — μὲ κάνουν ν' ἀκούω τὴν πολυαγαπημένη μου νὰ μοῦ μιλά. Ἡ φύσις μοῦ φαίνεται τότε σὰν μιὰ πολύτιμη πέτρα μὲ χίλιες ὄψεις ἀπάνω στὴν ὁποία εἶνε γραμμένα μυστηριώδη ὀνόματα.»

Ὁ Μυσσέ ἔπινε, μὰ δὲν ἔπινε ἀπλῶς ἀπὸ εὐχαρίστησι. Ἐπινε — ὅπως ὀρθότατα παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Καμπανές — γιὰ νὰ δηλητηριάζεταί.

Καθισμένος στὸ καφενεῖο τῆς «Ρεζάνς» ὅπου σύχναζε, διέτασσε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα φριχτὸ μίγμα ἀπὸ ἀψέντι καὶ μύρα,

— κοκταίηλ τῆς ἐπινοησεῶς του. Τὸ ἀδειάζε μονορροῦφι, κἀνοντας μιὰ φριχτὴ γκριμάτσα ἀηδίας, ὅπως κανεὶ κανεὶς ὅταν πίνῃ ἕνα ἀσχημο φάρμακο. Ἀφοῦ ἔπινε ἀρκετὰ τέτοια ποτήρια, ἀκουμποῦσε τότε τὴ ράχη του στὸν καναπέ, κι' ἄρχιζε νὰ κἀπνίζῃ ἕνα σωρὸ ποῦρα, παραδομένος σὲ ἀτελείωτες ὄνειροπολήσεις. Στις ἐντεκάμιση τὸ γκαρσόνι φώναζε ἕνα ἀμάξι κι' ὠδηγοῦσε σ' αὐτὸ τὸν ποιητὴ πού τρέκλιζε, κρατῶντας τὸν ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ὅταν ἔφθανε στὸ σπίτι του, ἡ καλὴ του ὑπηρετρία τὸν πλάγιαζε σὰν παιδάκι κι' ἐκεῖ στὸ κρεββάτι του «μεταμόρφωνε σὲ μεγαλόπνευστα ἔργα τὰ ὄνειροπολήματα τῆς μέθης του».

Κάποιος σύγχρονός του, χαρακτηρίζοντας τὴ συμπεριφορὰ αὐτῆ τοῦ ποιητοῦ, λέει δικαίως: «Σκότωνε ἔτσι τὴ μεγαλοφυΐα του».

Καί, πραγματικά, ὁ Μυσσέ, ὅσο μεθοῦσε, ἔνοιωθε νὰ μεγαλώνῃ μέσα του ἡ ἀδυναμία του νὰ γράψῃ. Κι' ὁ ἴδιος τὸ καταλάβαινε αὐτό. Καταλάβαινε ὅτι κατέστρεφε μόνος του μέρη μὲ τὴ μέρα τὴ διάνοιά του καὶ παρακολουθοῦσε τὴν καταστροφὴ (Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Ὁ Ἀλφρέδος Μυσσέ

Ο ΜΥΣΣΕ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 21)

αυτή με την απελπισία μέσα στην ψυχή του, με τη θέλησή του καταρρακωμένη, άνικανος να άμυνθή κατά του ίδιου του έαυτού του. Κι' έγραφε στίχους, άπεθυνόμενος προς τους φίλους του, όπως οί παρακάτω:

Μέσ' στο ποτήρι αυτό όπου ζητάω να πιξώ το μαρτύριό μου,
άφηστε να πέσουν μερικά ιδάκρουα ούζου...

Παρ' όλ' αυτά όμως, ο Μυσσέ θα μπορούσε να θεραπευθή από τον άλκοολισμό του, αν έπεφτε στα χέρια ενός καλού γιατρού, ο οποίος θα έεασκούσε κάποια έπιβολή επάνω του. Ένας τέτοιος γιατρός θα τον έπειθε να έγκαταλείψη το Παρίσι και να πάη ν' αναπαυθή στην έξοχή. Έκεί, ο ήλιος, ή γαλήνη και μια λουτροθεραπεία θα τον θέράπευαν χωρίς άλλο από τη «διψομανία» του.

Μά κανένας από τους γιατρούς του δεν θέλησε ν' άκολουθήση το θεραπευτικό αυτό σύστημα κ' ή κατάσταση του ποιητού έχειροτέρειε από μέρα σε μέρα. Όλοι οί φίλοι του άδιαφορούσαν για την κατάστασί του και δεν έδισταζαν μάλιστα να του δίνουν να πίνη.

—Αγαπητέ μου ποιητά, του έλεγε μια μέρα, ο Βιλλεμαίν, δεν σε βλέπουμε καθόλου...

—Μά περνάω τελευταία όλο τον καιρό μου πίνοντας, του άπάντησε ο Μυσσέ.

—Ω! ωραία! είπε τότε ο Βιλλεμαίν. Πάμε λοιπόν να σου προσφέρω μερικά ποτήρια άφέντι.

Λίγες ήμέρες μετά τον θάνατο του ποιητού ο πιό στενός του φίλος Γκισαρντέ συνάντησε τον Άλέξανδρο Δουμά, ο οποίος του είπε:

—Πρέπει να όμολογήσετε ότι τον σκότωσε το άλκοόλ.

—Συμφωνώ, άπάντησε ο φίλος του Μυσσέ, μά αυτό δεν άποδεικνύει τίποτε έναντίον του άλκοόλ. Φανερώνει μόνο ότι ο όργανισμός του Μυσσέ δεν τό σήκωνε...

Τί να πη κανείς για ένα τέτοιο φίλο;

“Αν, κατά τις τελευταίες ήμέρες τής ζωής του, ο Μυσσέ κατόρθωσε να ξεφύγη λίγο από τον θούρκο, και να γράφη την «Έλπίδα στον Θεό» τό όφείλει αυτό σε μια φτωχή γυναίκα, την άδελφή Μαρκελίνα, ή οποία «περιποιήθηκε την ψυχή του και φρόντισε για την άνάνησί της».

“Εθαψαν τον Μυσσέ μαζί μ' ένα μεταξοκέντητο κοντυλοφόρο, που του είχε χαρίσει ή Μαρκελίνα. Την κηδεία του παρηκολούθησαν είκοσιοχτώ μόνο φίλοι του.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 33)

να συγκρατηθή. Και ζαφνικά σ' ένα αισθηματικό κομμάτι ή Νταίζη έβγαλε ένα στεναγμό και έπεσε προς τα πίσω άναίσθητη στην άγκαλιά του Μάρτενερ. Και εκείνος με τό ψυχρό ύφος ενός «τζέντλεμαν» την πήρε στα χέρια του, την μετέφερε ως τ' αυτοκίνητό της και έσπευσε να την οδηγήση στο σπίτι της.

Μά ή Νταίζη που είχε τώρα συνέλθει δεν τον άφησε πειά να φύγη από κοντά της:

—Κύριε, του έδήλωσε, με κάνετε να σάς αγαπήσω με την έπιμονή και την άγρία πολιορκία σας κ' ύστερα, όταν βαρεθήκατε αυτό τό παιγνίδι πάψατε να ένδιαφέρεστε για μένα. “Ε, όχι αυτό είνε μια μεγάλη προσβολή. Δεν σπάνε έτσι την καρδιά ενός κοριτσιού για να διασκεδάσουν. Μπορείτε να φύγετε. Μά θα σάς τύπη διαρκώς ή συνείδησίς σας γι' αυτό τό έγκλημα που κάνατε.

Κι' ο Τσάρλυ Μάρτενερ δεν έφυγε. Σάν τέλειος «τζέντλεμαν» παντρεύτηκε τη νέα για την κατάκτησι τής οποίας είχε χαλάσει τόσα χρήματα και τόσα ζεύγη παπουτσιών!

Την παντρεύτηκε, όταν δεν την αγαπούσε πειά, με την έλπίδα ότι θα την αγαπούσε ίσως στο μέλλον. “Ίσως...

ΜΠΟΜΠΥ ΝΤΑΎΜΟΝΤ

ΘΑ ΜΕ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΣ !

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 34)

φύγω από κοντά σου. Θα με παντρευθής μάλιστα, γιατί διαφορετικά θ' άποκαλύψω σ' όλον τον κόσμο τό τέχνασμά σου και θα σε ρεζιλιέψω.

Κι' ο Πώλ Ρανφέρ, τρελλός από την απελπισία του, αναγκάσθηκε πράγματι να κάνει γυναίκα του αυτό τό ώμορφο μά κακό πλάσμα. Και τώρα μετανοημένος σκέφτεται εκείνη την ευτυχισμένη έποχή που αγαπούσε μόνον τις άσχημες γυναίκες, ή οποίες του χάριζαν όλη την τρυφερότητά τους χωρίς να ζητούν τίποτε ως άντάλλαγμα. Κ' είνε, μά την άλήθεια πολύ δυστυχομενός.

ΑΝΤΡΕ ΤΥΓΚΕΛ

Τ' ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 15)

Κατόπιν, κύριε; Αυτό δεν είνε καθόλου ένδιαφέρον. “Άρχισα να κερδίζω τη ζωή μου δουλεύοντας σε διάφορα ύποστατικά... Μά δεν ένιωθα πολύ καλά τον έαυτό μου... “Υπόφερα, γιατί ήμουν μακριά από την πατρίδα μου... Μια μέρα, μερικοί σύντροφοί μου που με κοροϊδεύαν, γιατί ήμουν θλιμμένος, με πήγαν σε μια ταβέρνα... Έκεί δεν άργησα να ζαλιστώ... Κι' όταν τέλος μέθυσσα, ένιωσα τον έαυτό μου ευτυχισμένο. Μέσα από τους άχνούς, με τους οποίους γέμιζε τό κρασί τό κεφάλι μου ξανάβλεπα την πατρίδα μου, τό χωριό μου, τον πύργο... “Εβλεπα πώς ή δεσποινίς Παυλίνα μου έδινε τα ξανθά μαλλιά της να τα φιλήσω... Ναι, ήμουν ευτυχισμένος. Μονάχα που όταν ή μέθη πέρασε, ξαναβρέθηκα μόνος στον κόσμο και μακριά απ' όλα... Και τότε άρχισα να ξαναπίνω... “Ετσι έμαθα τό κρασί...

“Ο Σεζαίρ σώπασε... Κύτταξε τον ούρανό που ξεκαθάριζε πάνω απ' τα κεφάλια μας...

—Ξαναγύρισα εδώ, είπε τελειώνοντας, όταν έμαθα πώς ή δεσποινίς παντρεύτηκε κι' ότι είχε έγκατασταθή με τον σύζυγό της στο Παρίσι... “Ετσι δεν την ξαναείδα, ούτε θα την ξαναιδώ ποτέ...

Μια στιγμή, ή σιωπή βασίλευσε όλόγυρά μας. “Επειτα ένα σφύριγμα άκούστηκε σε κάποια άπόσταση.

—Είνε ο άμαξάς που έρχεται να μάς πάρη, είπε ο Σεζαίρ. Μπορούμε να φύγουμε... Δεν θα κάνουμε τίποτε μ' αυτόν τον θορηά...

Και φέρνοντας τό χέρι του στο στόμα του προς την διεύθυνσι του σφυρίγματος, φώναξε:

—Α α α — ο ο — ο ο !...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΝΤΙΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 9)

“Ο Στάλιν ζή σαν έντειχισμένος στο Κρεμλίνο, μέσα στο όποιο μπορεί να μπη κανείς μόνο άμα προμηθευθή ειδική άδεια για την όποια χρειάζονται αναρίθμητες διατυπώσεις. Ζή σ' ένα εσωτερικό κτίριο του άπέραντου αυτού παλατιού, στο όποιο μπορεί να μπη κανείς μόνο άμα προμηθευθή μια άλλη ειδική άδεια, για την όποια χρειάζονται ακόμα πιό πολλές διατυπώσεις, ζή τέλος σ' ένα διαμέρισμα του κτιρίου αυτού, στο όποιο κανένας δεν μπαίνει ποτέ. “Η συγκεντρώσεις, ή συνελεύσεις και τα συνέδρια στα όποια συμμετέχει, γίνονται στο Κρεμλίνο τό ίδιο κι' έτσι δεν ύποχρεώνεται να θγαίνη έξω.

Την ήμέρα τής κηδείας τής γυναίκας του, ή οποία αυτοκτόνησε για λόγους που παρέμειναν μυστηριώδεις, άπαγορεύτηκε να άνοιχθή έστω κι' ένα παράθυρο κατά μήκος των δρόμων από τους οποίους θα περνούσε ή πομπή. Κι' αυτό γιατί θα παρακολουθούσε την κηδεία κι' ο Στάλιν.

Λένε πώς ο Στάλιν είνε σιωπηλός. Αυτό δεν είνε άκριβές. Οί... χιλιομετρικοί λόγοι που έξεφώνησε ως τώρα γεμίζουν πολλούς μεγάλους τόμους και είνε ίκανός να μιλάη με την ίδια άγνοια των πραγμάτων για όλα τα ζητήματα.

Μπορεί να μιλάη επί ώρες όλόκληρες χωρίς ώστόσο να είνε καθόλου ρήτωρ. Ποτέ δεν λέει τίποτε τό πρωτότυπο, τό καινούργιο τό ζωντανό.

Τότε θα ρωτήσετε πώς έπεβλήθη; Αυτό είνε ζήτημα που θα άπασχολήση στο μέλλον την ιστορία...

ΓΚΑΙΡΙΓΚ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 17)

τό φάνηκε πολύ καλά κατά τον δεύτερο γάμο του με την “Εμμου Σούεμαν, ο οποίος έγινε πέρυσι.

“Εν πρώτοις άνέβαλε τον γάμο του, ο οποίος είχε όρισθή για τις 12 “Απριλίου, γιατί φοβήθηκε μήπως περάση άπαρατήρητος, έπειδή την ίδια μέρα άκριβώς θα γινόταν ή διάσκεψις τής Στρέζας. Τον άνέβαλε λοιπόν κατά δυό ήμέρες, για να συγκεντρωθή όλη ή προσυχή του κόσμου σ' αυτόν.

Την παραμονή του γάμου του, ο Γκαίρινγκ πήρε ένα άεροπλάνο και πετώντας πάνω από τό σπίτι τής μνηστής του έρριξε σ' αυτό λουλούδια. Μετά τον γάμο, στον όποιο παρεστάθη ως μάρτυς ο ίδιος ο Χίτλερ (ο οποίος έν αντιθέσει προς τον Γκαίρινγκ είνε πολύ άπλός στην ιδιωτική ζωή του, παρετέθη ένα μεγαλοπρεπές συμπόσιο στο Κάιζερ - χόφ και κατόπιν δέκα χιλιάδες στρατιώτες κρατώντας άναμμένες λαμπάδες, συνώδευσαν τους μελλονύμους ως τό σπίτι τους.

“Ολες αυτές ή άδυναμίες του δυνατού αυτού ανθρώπου που φημίζεται ως τό δεξι χέρι του Χίτλερ, έδωσαν άφορμή να δημιουργηθούν εις θάρος του ένα σωρό χαριτωμένα άνέκδοτα, τα ποια κι' αυτό ακόμα τό σοβαρώτατο άγγλικό πρακτορείο Ρώυτερ θεώρησε άξια να τα συμπεριλαμβάνη στα άνακοινωθέντα του. Μά τα άνέκδοτα αυτά θα σάς τα διηγηθούμε στο έρχόμενο φύλλο.